

การศึกษา

มารยาทของชาวเวียดนาม
ตอนที่ ๑

สิ่งที่จำเป็นอย่างหนึ่งในการที่จะทำให้เข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติหนึ่งได้ก็คือ มารยาท *lễ phép* *thết* *phải* ซึ่งจะนำไปสู่การปฏิบัติตนได้ถูกต้องเหมาะสมต่อบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ โดยจะทำให้ได้รับการชื่นชมและความพึงพอใจ รวมทั้งมิตรภาพอันดียิ่งกลับมาค้วย

หลักการปฏิบัติตามมารยาทของเวียดนามมาจากอิทธิพลของลัทธิขงจื้อ ซึ่งเน้นเรื่องจริยธรรม หน้าที่ ความสุภาพเรียบร้อย การนับถือผู้อาวุโสและผู้มีความรู้ ดังนั้น โดยทั่วไปชาวเวียดนามจึงมักประพฤติตนอยู่ในกรอบวินัยตามแนวทางของลัทธิขงจื้อ ไม่ปฏิบัติตนไปในแนวทางที่ไม่เหมาะสมไม่ควร เพราะจะได้ชื่อว่าเป็นคนไร้มารยาทหรือไร้การศึกษา นอกจากลัทธิขงจื้อแล้ว สังคมเวียดนามยังได้รับอิทธิพลจากศาสนาพุทธมหายานซึ่งผสมผสานกับลัทธิเต๋า ส่วนหนึ่งทำให้ชาวเวียดนามมีจิตใจอ่อนโยน ผูกพันกับธรรมชาติ รักสงบ

ไม่นิยมความรุนแรง และชอบที่จะเป็นฝ่ายให้มากกว่าเป็นฝ่ายรับ มารยาทของชาวเวียดนามอันถือว่าควรปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สำคัญมีดังนี้ การทักทายเป็นการแสดงมารยาทที่ดี ชาวเวียดนามนิยมใช้ ๒ มือกุมมืออีกฝ่ายหนึ่ง พร้อมกับค้อมศีรษะให้ ถ้าเป็นกลุ่มคน ผู้อาวุโสสูงสุดจะได้รับการทักทายก่อนด้วยความนอบน้อม และจะทักทายทุกคนในกลุ่มจนครบถ้วน ไม่เว้นแม้แต่เด็กเล็ก โดยเพียงแต่จับมือหรือลูบหลังเบา ๆ แต่จะไม่ลูบศีรษะ เพราะชาวเวียดนามถือว่าคนที่ลูบหรือจับศีรษะของ

เด็กจะเอาวิญญาณหรือขวัญของเด็กไปจากร่าง

ชาวเวียดนามมักจะรักษากิริยามารยาทให้สงบ ไม่ตะโกนหรือแสดงอารมณ์โกรธอย่างรุนแรงต่อบุคคลอื่นในที่สาธารณะ เพราะการกระทำเช่นนั้นจะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียหน้า และถือว่าเป็นการประณามหรือดูหมิ่น ทำให้ได้รับความอับอาย

มารยาทของชาวเวียดนามยังมีต่อคราวหน้า.

พรพิณ อันตระกูล เขียน
ชลธิชา สุตมยุ สรป